

Iz mladitj peres

Prispevki »Zvončkarjev«

ENGELBERTU GANGLU

12. novembra 1933

Pozdravljen, spoštovani jubilant!
Vodnik ponosni vseh sokolskih čet,
izpolnil danes šestdeset si let,
a duh Tvoj še mladeniško je vnet
za domovino, ves slovanski svet.
Ponosna nam, nesmrtna dela snuješ,
glas krepki pesniški se Tvoj
prav od Triglava do Vardarja čuje,
kako svari pred besom zlobe tuje,
vzpodbuja, boža, podučuje,
za svetle ideale navdušuje,
svobodo vsem Slovanom prerokuje!...

Pred svečnikom, ki nam to oznanja,
mladina vsa se v spoštovanju klanja!

Elko Vidic

SPOMINČKI

Otroška, najlepša leta smo prebili v Štorah pri Celju. Očka so bili postajenačelnik, torej se niso mogli toliko zanimati za nas, oziroma za naju. Za naju pravim, namreč za brata in zame. Starejša sestra je bila hudo bolna, ležala je v bolnici, tako da ni bilo mame nikoli doma. Imeli smo še prav majhnega brata, za katerega pa skoro vedeli nismo. Z bratom sva bila torej prepuščena sebi. Dasi je brat dve leti mlajši od mene, sva se vendar prav dobro razumela. Saj sva vse skupaj doživljala in bila — žal prevečkrat skupaj tepena. A nič naju ni bolelo. Kričala sva pač, da so prej prenehali s preljubeznivo palico. Imela sva mnogo prijateljev.

Ti prijatelji so imeli kozla, mi voziček. Čudno se vam zdi, da se spominjam ravno takih stvari. Toda, pozor! Kozla smo vpregli v voziček, mi junaki pa smo se skobacali gor, se v diru odpeljali, tako da smo se nešteto krat znašli v jarkih s kozlom vred. Domov smo prišli taki, da se je križala naša stara Micka in nam rekla, da smo »ravbarji«. Bili smo jako »muzikalični« ljudje vkup. Naše harmonike, piščalke in boben so oddajali kar najlepše glasove, če smo se spravili nanje. Nekoč smo se zmenili, češ da gremo pogle-

dat malo po svetu. Zjutraj smo se odpeljali s kozlom v sosednjo, precej oddaljeno vas. Dobro se nam je godilo! Ljudje so nas radi videli, morda tudi poslušali (danes tega ne vem), dali so nam črešenj, sočnih hrustalk. Lačni nismo bili. Naša dekla nas je čakala, prišli smo domov šele zvečer. Bila sva z bratom strašno tepena, čeprav sva se skrila na podstrešje. Seveda drugi dan nisva smela nikamor, samo na vrt. Pred hišo je bil izredno velik in lep vrt. Skozi odtrgane late (najino delo) so prišli k nam najini zvesti prijatelji. Če ni bilo drugače, sva pa midva ušla k njim. O, ne vem dneva, da ne bi midva kaj »pametnega« naredila. Zato so naju postrani gledali, le stari oča so bili najin prijatelj. O, radi so naju imeli, saj naju imajo še sedaj, ko sva večja in so oni izpolnili 98. leto. Vsak večer sva z bratom pokleknila ob njihova kolena in molila.

Še nekaj! Kadar sva kakšno pametno izvedla, je prišel parkelj z verigo, a hvala bogu samo pred vrata. In midva, junaka, sva se ga resnično bala, ne čudite se, če sva prilezla prašna izpod kakšne omare. O, midva sva dobro vedela, da je parkelj hud, saj sva ga videla na god sv. Miklavža, kako dolge roge ima in kako črno zna gledati.

Najlepše pa je bilo, kadar so stari oča začeli pripovedovati pravljice, dolge, dolge o vilah, kraljevičih in kraljicah. Takrat sva komaj čakala in se veselila z bratom, kdaj pride kraljevič po mene in bova potem oba šla z njim. »Jaz bom kraljičina, ti boš pa lahko imel velik, velik meč in puško, sem mu dejala«. In brat je bil zadovoljen, pa še kako.

Bili so to časi, polni zlatega veselja, tistega pravega, edinega.

Kmalu sem morala v šolo. Učila me je sestrična, ki sem ji kar čez noč morala reči gospodična učiteljica. O, in vsak dan sem klečala, pa zakaj? Ker mi je bilo dolgčas po bratu, in nisem znala sedeti na miru. Pravila sem bratu, kako hudo je v šoli. Pa se je odločil, da pojde enkrat z menoj! In res! Toda že prvo uro je zadremal. Jaz sem ga pustila, saj je, preden je zadremal, rekel, da se mu smilim.

Preselili smo se v Zalog. Nikdar ne pozabim z bratom tistih prelepih časov. —

Jožica K.